

Όταν η οργή ξεχειλίζει, η σιωπή είναι υποταγή..

Από την προηγούμενη Τρίτη, μετά τη συμφωνία του Ερντογάν με ιδιωτική εταιρεία αποφασίστηκε η ανέγερση εμπορικού κέντρου και τεμένους στη θέση του πάρκου Γκεζί στην πλατεία Ταξίμ. Το Γκεζί είναι ένας από τους τελευταίους χώρους πρασίνου της πόλης καθώς και κομβικό σημείο όλων των διαδηλώσεων, γεγονός που αποτελεί σχετικά πρόσφατη κατάκτηση. Απέναντι σ'αυτήν την απόφαση, ο κόσμος προχώρησε σε αντανακλαστικές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας, οι οποίες από την αρχή τους δέχτηκαν βίαιη κρατική καταστολή.

Η προκλητική απάντηση των μπάτσων κλιμάκωσε την οργή των διαδηλωτών, που εδώ και μια βδομάδα κατεβαίνουν μαζικά στους δρόμους σε πολλές πόλεις της Τουρκίας, στήνουν πύρινα οδοφράγματα, πυρπολούν κρατικά κτήρια, απαλλοτριώνουν οχήματα της αστυνομίας και φωνάζουν συνθήματα ενάντια στο φασιστικό καθεστώς. Μάχονται όχι μόνο για την διάσωση του πάρκου, αλλά πλέον ενάντια στη συνεχή καταπίεση που δέχονται από όλα τα μέτωπα τα τελευταία χρόνια. Από την ποτοαπαγόρευση, τους νόμους "περί δημόσιας συμπεριφοράς" (βλέπε επεισόδιο με ζευγάρι στο μετρό), τον συνεχή υποβιβασμό της θέσης των γυναικών, μέχρι τον αυξανόμενο θρησκευτικό φονταμενταλισμό, το τουρκικό κράτος επιβάλλει καθεστώς κοινωνικής ασφυξίας και αυταρχικού ελέγχου πάνω στη ζωή των κατοίκων με στόχο την πειθαρχησή τους στο νέο οικονομικό αναπτυξιακό μοντέλο που ονειρεύεται. Είναι επομένως ξεκάθαρο ότι το πάρκο αποτέλεσε απλά την αφορμή που πυροδότησε την εξέγερση.

Το σκηνικό, λοιπόν, γνωστό: προσαγωγές και συλλήψεις, δακρυγόνα και κάθε είδους χημικά, αύρες νερού, ξυλοδαρμοί, σφαίρες πλαστικές και μη, που οδήγησαν σε θάνατο τουλάχιστον 3 ατόμων και σοβαρό τραυματισμό πολύ περισσότερων, σύμφωνα με τα καθεστωτικά μέσα. Τα ίδια μέσα που υποβαθμίζουν το χαρακτήρα της εξέγερσης, βαφτίζοντάς την "επανάσταση των δέντρων". Μέσα μιας κυβέρνησης η οποία, στην προσπάθειά της να καταπνίξει την αντίδραση του κόσμου και να επαναδημιουργήσει κλίμα ασφάλειας, επιβάλλει σκληρή λογοκρισία, φιμώνοντας προκλητικά τα σάιτ κοινωνικής δικτύωσης και αντιπληροφόρησης (όπως το istanbul.indymedia).

Βέβαια, κάθε γενικευμένη αναταραχή στο πολιτικό σκηνικό ανοίγει τις ορέξεις επίδοξων εξουσιαστών, που σκοπεύουν να καρπωθούν πολιτική υπεραξία έναντι του καθεστώτος προκειμένου να ανέλθουν στην εξουσία (π.χ. Μοχάμεντ Μόρσι-Αίγυπτος). Κάτι τέτοιο συμβαίνει και με τον τουρκικό στρατό, ο οποίος σε μια προσπάθεια να προωθήσει τα δικά του συμφέροντα εκμεταλλεύεται τον αγώνα αυτό, παρέχοντας άλλοτε υλική υποστήριξη, ανοίγοντας στρατιωτικά νοσοκομεία και μοιράζοντας μάσκες στους διαδηλωτές, και άλλοτε υποστηρίζοντας ότι θα παρέμβει στο όνομα του λαού. Και επιπλέον, δεν πρέπει να κλείνουμε τα μάτια μπροστά στις αντιφάσεις του κινήματος, όπως τα μετριοπαθή αιτήματα που ένα μεγάλο μέρος του έχει υιοθετήσει (π.χ. να φύγει ο Ερντογάν), η συμμετοχή συντηρητικών κομμάτων της αντιπολίτευσης στις διαδηλώσεις και το πατριωτικό στοιχείο ως κομμάτι της εξέγερσης (τούρκικες σημαίες).

Για εμάς είναι σαφές ότι οι εξεγερμένοι δεν έχουν ανάγκη από κανένα σωτήρα, πολιτικό, στρατιωτικό, ή άλλο. Ο αγώνας τους είναι κομμάτι του ευρύτερου κύματος αντίστασης που γεννιέται τα τελευταία χρόνια παγκοσμίως και αποτελεί μια αυθόρμητη μορφή αντίδρασης στο υπάρχον καταπιεστικό σύστημα. Η εξέγερση, ως μια κατάσταση εκ των πραγμάτων χαοτική, εμπεριέχει μια αλυσίδα αρνήσεων οι οποίες εμποδίζουν την αναπαραγωγή του κεφαλαίου, όπως η άρνηση της αστικής νομιμότητας, της πειθαρχίας και της τάξης, της ομαλής διαδικασίας διανομής και κατανάλωσης προϊόντων (κλείσιμο δρόμων, μαγαζιών), της εμπορευματοποίησης της διασκέδασης, της πίστης σε ό,τι προβάλλει το θέαμα, μέχρι και την άρνηση της εργασίας (48ωρη απρεγία δημοσίων υπαλλήλων). Τα επιθετικά και δυναμικά της χαρακτηριστικά δημιουργούν τις προϋποθέσεις για πολιτική αφύπνιση, γεννούν συνειδήσεις και εστίες αγώνα που σπάνε το φόβο και τροφοδοτούν τη φλόγα της εναντίωσης σε κάθε επιβολή και εξουσία.

Πλατείες της Τουρκίας,
βουνά του Μεξικού, σε λίγο
οι εξεγέρσεις θα απλωθούν
παντού!